

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: **B.E.** , narozený dne ... státní příslušnost Turecká republika, toho času pobytem ...

zastoupeného: JUDr. Ing. Milan Mleziva, advokát, sídlem Skrétova 1011/48, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě ze dne 11. 10. 2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2018 č. j. OAM-131/LE-LE26-LE05-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 11.10.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.9.2018 č.j. OAM-131/LE-LE26-LE05-2018, kterým bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu se zastavuje.

2. **Žalobce v úvodu žaloby** obecně namítal, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**). Dále nesouhlasil s tím, že v jeho případě došlo k naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu. Svoji žádostí se domáhal udělení mezinárodní ochrany z důvodu svých obav o vlastní bezpečí v Turecké republice (dále jen **Turecko**). Své obavy odůvodnil především tím, že byl obtěžován ze strany PKK (Strana kurdských pracujících), neboť pracoval jako lesní hlídač a při své práci chytil tři členy této organizace, které následně předal vojenské policii. Ze strachu z organizace PKK pak opustil zaměstnání a přestěhoval se do Mesinu. Protože ho našli i tam a vyhrožovali mu, rozhodl se svoji vlast zcela opustit. Do Turecka se nemůže vrátit, protože se domnívá, že mu tam hrozí smrt od příslušníků PKK. Dále uvedl, že po jeho návratu z vojny za ním přišli domů členové PKK a kvůli výše popsanému incidentu mu vyhrožovali. Po jeho odjezdu z vlasti mu jeho rodiče řekli, že za ním přišli ještě třikrát. Žalobce ve své žádosti jednoznačně uvedl, že se obává o svůj život, neboť o něj může usilovat PKK v Turecku. Toto jeho tvrzení je konzistentní i v jeho předchozích podáních či prohlášení. Ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že správní orgán tuto jeho těžkou životní situaci zlehčuje a nevěnuje jí řádnou pozornost, přestože je ve spise založena řada podkladů o současné politické a bezpečnostní situaci v Turecku. Dále uvedl, že v této souvislosti je nutné konstatovat, že cizinci nehrozí riziko jen ze strany PKK, ale i ze strany tureckého státu, který velmi tvrdě trestá jakékoliv přívržence PKK. Je zřejmé, že Turecký stát bude disponovat informacemi o snaze kontaktovat cizince PKK a bude tak po svém případném návratu vystaven perzekucím ze strany turecké vlády. Správnímu orgánu mělo být v době jeho rozhodnutí zřejmé, že to pro žalobce bude mít velmi negativní dopad (viz kauza dvou českých občanů, kteří byli v Turecku odsouzeni pouze za humanitární styk s PKK). Žalobce je oproti správnímu orgánu názoru, že politická a bezpečnostní situace se v současné době zásadně změnila a může pro něj představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť může být pronásledován z důvodu uplatňování práv a svobod, a rovněž mu hrozí vážná újma v případě, že bude zdržen přívrženci PKK nebo případně tureckou vládou s ohledem na vnitřní ozbrojený konflikt mezi přívrženci PKK a Tureckem. Rovněž je nepochybné, že stát, jehož je státní občanem - Turecko, mu nezajistí ochranu před vážnou újmou, která mu hrozí. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 11.6.2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009, podle kterého: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení.“* Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a plná moc*).
3. Dne 18.12.2018 žalobce prostřednictvím svého zástupce **požádal o přiznání odkladného účinku žalobě**. Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 11.1.2019 č.j. 60Az 66/2018-33.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 20.9.2018, č.j. OAM-131/LE-LE26-LE05-2018** žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 14.7.2018 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž v českém jazyce

uvedl, že mu v Turecku hrozí nebezpečí, protože jej navštěvovali příslušníci PKK a chtěli, aby s nimi spolupracoval. Dodal, že dostal strach a musel z Turecka vycestovat.

Dne 25.7.2018 žalobce poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a mimo jiné sdělil, že je muslimského vyznání, je rozvedený a bezdětný. Do České republiky (dále jen ČR) přicestoval letecky z Turecka v roce 2007, měl tehdy české vízum. Prohlásil, že jinde v Evropské unii nikdy nepobýval a nemá žádné vízum ani povolení k pobytu v jiných státech. Sdělil, že v ČR nyní žádá počtvrté a také, že je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že jej navštěvovali lidé, kteří chtěli, aby vstoupil do PKK, což nechtěl, a proto mu začali vyhrožovat, že pokud nevstoupí do PKK, zabijí jej i jeho rodinu, proto odešel z Turecka.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl s žalobcem proveden, neboť jde o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný neshledal nezbytnost provedení pohovoru ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědí učiněných v průběhu současného i předchozího azylového řízení vedeného pod č.j. OAM-735/ZA-ZA04-2015, z vyjádření jeho právního zástupce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již čtvrtá v pořadí. Správní orgán posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Po posouzení důvodů uvedených žalobcem pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, správní orgán konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy své neochoty vrátit se do Turecka, jaké uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. obavu z PKK. Nic na tom nemění ani nově tvrzený důvod této údajné hrozby, tedy požadavek PKK, aby s ní spolupracoval namísto dříve uváděné snahy o pomstu za předání tří členů PKK vojenské policii. Také právní zástupce prohlásil, že žalobce zcela konzistentně uvádí stále totožné důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, jaké uváděl již v předchozím řízení.

Co se týče nového tvrzení, že kvůli kontaktům s PKK by žalobce mohl být ohrožen i ze strany Turecka, správní orgán konstatoval, že tato skutečnost byla, pokud jde o pravdivé tvrzení, žalobce objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce přitom byl poučen o své povinnosti uvést veškeré důvody žádosti a uvádět úplné údaje. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o novou skutečnost nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Jen pro úplnost správní orgán poznamenal, že toto nové tvrzení je zcela v protikladu s tvrzeními žalobce z předchozího řízení, kdy uváděl, že se obává PKK kvůli

její snaze o pomstu za to, že zadržel a předal tureckým bezpečnostním složkám její příslušníky, tedy právě za to, že se z hlediska tureckého státu zachoval velmi loajálně a dokonce statečně.

Žalovaný tedy v průběhu správního řízení došel k závěru, že v zemi původu žalobce nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována jeho předchozí žádost k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ostatně sám žalobce ve své opakované žádosti nic takového neuvedl, ani jeho právní zástupce netvrdil. Žalobce tedy neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti, proto bylo žalovaným rozhodnuto, jak shora uvedeno.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 2.11.2018** popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a na vydaná rozhodnutí. Žalovaný správní orgán v tomto řízení neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť tento neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu v platném znění, která by odůvodňovala v této souvislosti opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jeho odchodu ze země původu a obav z návratu do Turecka, a takovéto skutečnosti či zjištění se ani neobjevily. Proto žalovaný po výše popsaném posouzení přípustnosti opakované žádosti žalobce ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu tuto posoudil jako nepřipustnou. Změna politické a bezpečnostní situace v Turecku ve vztahu k osobě žalobce a jeho důvodům nemá žádný vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalovaný se se všemi tvrzeními žalobce vypořádal dostatečným způsobem, přičemž tyto neshledal relevantními k opěťovanému meritornímu posouzení jeho žádosti. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 11.6.2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5.8.2014, č.j. 1Az 22/2014-33. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20.9.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 2.11.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 20.9.2018 žalobci předáno dne 2.10.2018.
7. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.9.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žalobce není důvodná.
10. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
11. Dle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
13. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
14. Žaloba byla postavena na okruhu žalobních námitek týkajících se toho, že žalobce se obává o svůj život, neboť o něj může usilovat PKK v Turecku. Současně je žalobce oproti žalovanému toho názoru, že politická a bezpečnostní situace se v současné době zásadně změnila a může pro něj představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť může být pronásledován z důvodu uplatňování práv a svobod, a rovněž mu hrozí vážná újma v případě, že bude zadržen přívrženci PKK nebo případně tureckou vládou s ohledem na vnitřní ozbrojený konflikt mezi přívrženci PKK a Tureckem.
15. Soud nejprve na úvod odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96, který se k otázce rozhodnutí o opakovaných žádostech vyjádřil takto: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
16. Je nesporné, že v souzené věci se jedná o žalobcovu čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil za důvod odjezdu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu obavu o svůj život, protože jej obtěžovala a vyhrožovala mu PKK za to, že jako lesní hlídač zadržel tři její členy a předal je vojenské policii. Žalovaný ve svém rozhodnutí

vydaném v rámci tohoto správního řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nezjistil na základě tvrzení žalobce a dalších podkladů rozhodnutí žádné skutečnosti svědčící o tom, že byl či by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování, či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Správní orgán připomněl, že svou argumentaci v rámci správního řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu, ať už co do obecné bezpečnostní situace v Turecku, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce. Následně správní orgán rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany v žádné formě. Rozhodnutí správního orgánu bylo následně potvrzeno i rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové a NSS.

17. Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, podle něhož podaná opakovaná žádost nebyla přípustná. Okruh důvodů žádosti spočívající v tom, že má žalobce obavu z PKK, nebyly novou skutečností. Žalobce již téměř totožným způsobem odůvodňoval svoji předchozí azylovou žádost a žalovaný správní orgán jeho tvrzení posoudil ve správním řízení o této první žádosti. Nebyla tedy splněna ani první podmínka přípustnosti opakované žádosti – novost tvrzení.
18. Ke tvrzenému důvodu, že kvůli kontaktu s PKK by žalobce mohl být ohrožen i ze strany tureckého státu, soud uvádí, že se sice jednalo o skutečnost novou, avšak tato skutečnost mu musela být známa již v době podání předchozí žádosti, na což žalovaný správně upozornil. Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že tato skutečnost byla, pokud jde o pravdivé tvrzení, žalobci objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce přitom byl poučen o své povinnosti uvést veškeré důvody žádosti a uvádět úplné údaje. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o novou skutečnost nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Žalobce tedy měl možnost a povinnost tuto skutečnost uvést již ve své první azylové žádosti. V daném případě se tedy nejedná o nové skutečnosti či zjištění, které nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení a současně se nejedná o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Také lze souhlasit s žalovaným, který poukázal na to, že nové tvrzení žalobce je zcela v protikladu s jeho tvrzeními z předchozího řízení, kdy uváděl, že se obává PKK kvůli její snaze o pomstu za to, že zadržel a předl tureckým bezpečnostním složkám její příslušníky, tedy právě za to, že se z hlediska tureckého státu zachoval velmi loajálně a dokonce statečně.
19. V neposlední řadě soud uvádí, že žalovaný se v průběhu správního řízení zabýval i situací v Turecku, když uvedl, že od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ostatně sám žalobce ve své opakované žádosti nic takového neuvedl, ani jeho právní zástupce netvrdil. Tyto skutečnosti žalovaný uvedl na

základě materiálů týkající se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Jmenovitě žalovaný vycházel: z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2018 ze dne 18.1.2018, ze zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2018 - Turecko z ledna 2018 a z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 110388/2018-LPTP ze dne 16.5.2018. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.

20. Soud tedy neshledal, že by žalovaný kladl žalobci jakékoli překážky v uplatnění důvodů žádosti, o všech svých procesních právech byl žalobce řádně poučen. Taktéž stav věci byl žalovaným zjištěn v souladu s požadavky § 3 správního řádu, když si opatřil materiály vztahující se k předchozí podané žádosti a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce a umožnil žalobci sdělit vše, co považuje za podstatné, v samotné žádosti, při poskytnutí údajů k žádosti a po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno a bylo z něj patrné, z čeho správní orgán vycházel, jak svá zjištění hodnotil i k čemu jej tyto úvahy vedly. Vzhledem k tomu, že žádost byla shledána nepřijatelnou, žalovaný správně a v souladu se zákonem o azylu (jeho ustanovením § 10a odst. 2) neposuzoval žádost meritorně, tudíž ani nehodnotil existenci případného pronásledování žalobce ve smyslu § 12 zákona o azylu. Z výše uvedeného je zjevné, že byl dán zákonný důvod pro shledání opakované žádosti nepřijatelnou a pro zastavení řízení na základě ustanovení zákona o azylu, která byla uvedena ve výroku napadeného rozhodnutí a současně soud v detailech odkazuje na napadené rozhodnutí, příp. vyjádření k žalobě.
21. Žalobce současně ve zcela obecné rovině namítal pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce nespécifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.
22. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 1. března 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně